

DOLENDE

De bloemen hingen zwaar van regen
 En druppels vielen
 Neer op den grond.
 En 'k ben gaan dolen, in den leegen
 Aan sterren-armen
 Avondstond.

En in dien vèrren, eind'loos wijen,
 Aan sterren-armen
 Avondstond,

Zou ik wel altijd kunnen schreien
 Omdat mijn harte
 Geen trooste vond.

META G.

De volgende brief ontving ik van een lezeres:
 „'k Hoep niet, dat U de vraag, die ik U nu wil
 doen, „flauw” zult vinden.

Onder de rubriek „De vrouw in het Buitenland”
 vond ik dezen zin: „Ook hebben sommigen de
 slechte gewoonte van blanken overge-
 nomen, om met jongelui te correspondeeren.”

Nu is mijn vraag: Is dat zoo'n slechte gewoonte,
 om met jongelui te correspondeeren? Ik voor mij-
 zelf heb daar nooit iets in kunnen vinden.

Een enkele keer zei Ma wel, dat ze het liever
 niet had, maar beslist verboden heeft ze het nooit.

Met vrienden van broers en met jongelui, die bij
 ons aan huis komen, correspondeer ik n.l. geregeld.
 Sommige zijn al geruimen tijd in 't buitenland, maar
 steeds schrijven ze nog aan mij en ik aan hen.
 't Zijn alle aardige, leuke lui, maar voor geen van
 allen voel ik iets meer dan gewone sympathie of
 vriendschap.”

Ik zou met een wedervraag willen antwoorden:
 „Heb je wel eens van de beweging der „Wander-
 vögel” gehoord? En heb je ook gelezen hoe som-
 migen, die deze beweging aanvankelijk steunden, en
 er mee sympathiseerden, zich nu eraan onttrokken,
 omdat het bleek, dat zoovele jongelui niet konden
 tegen het samen verkeer van jonge mannen en
 vrouwen, gelijk dat op die tochten geschiedde, ter-
 wijl toch het oorspronkelijke doel was geweest juist
 door dit kameraadschappelijk samen omgaan gun-
 stig op elkaar in te werken?”

Zoo staat het nu ook met jouw vraag.

't Kan heel best gebeuren, dat dit correspondeeren
 voor jou in 't geheel geen nadeelige gevolgen zal
 hebben. Dat je b.v. nooit eens zult schrijven, om
 zoo'n beetje per brief te flirten; of omdat je 't inte-
 ressant vindt met zooveel jongelui briefwisseling te
 onderhouden.

Weet je ook zeker, dat zij van hun kant precies
 zoo gevoelen? Dat er b.v. niet één bij is, die graag
 meer voor je zou zijn, dan een vriend, en die op deze
 manier de kennis aanhoudt? Is dan jouw antwoord
 niet iets van een aanmoediging?

Nog eens, 't kan best wezen, dat dit alles niet zoo
 is; dat de jongelui je interessante reisbeschrijvingen
 zenden en jij hun het stadsnieuws doet toekomen. Ik
 zou jou en de anderen moeten kennen, om dit te
 weten. Over 't geheel voel ik niet veel voor zoo'n
 groote vriendenkring; natuurlijk kan het amusant
 zijn, maar me dunkt, velen zijn toch niet meer dan
 kennissen. De ééne mensch is echter méér op 't ge-
 zelschapsleven aangelegd dan de andere, en dat doet
 aan de eigenlijke zaak ook niets af.

Dat ik je schrijven in deze rubriek beantwoord is
 hierom: voor heel veel meisjes zou zulk een corres-
 pondentie zeer zeker een gevaarlijke zijde hebben.
 Doordat er óf bij haar ongegronde verwachtingen
 werden opgewekt, óf ze, om interessant te blijven in
 haar schrijven, de maat te buiten zouden gaan en te
 vertrouwelijk worden of meer zouden zeggen dan
 ze konden verantwoorden.

De omgang tusschen beide geslachten is veel
 vrijer dan vroeger en niet alles moet als kwaad ver-
 oordeeld, maar wel geloof ik, dat jonge meisjes in
 dit soort dingen zeer voorzichtig moeten zijn. Dat
 zeker iets, wat een jong meisje aantrekkelijk maakt,
 en dat eigenlijk geen naam heeft, hoewel ik de be-
 titeling „sluier der eerbaarheid”, die Ds. Knap be-
 zigt, wel mooi vind, wordt zoo licht door al te vrije
 omgang geschonden. Ze behoeft niet preutsch te
 zijn, dat is geen natuur, doch aanwendsel. Maar er
 moet in haar altijd een stem zijn, die waarschuwt,
 wanneer ze te ver zou gaan. En omdat gewoonte
 zelfs sterke prikkels doet afslijten, vrees ik, dat zij,
 die met vrienden omgaan als met vriendinnen, op